

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobců: a) **X**
bytem X

b) **X**
bytem X

oba zastoupeni advokátem JUDr. Janem Vavruškou
sídlem Rumjancevova 696/3, Liberec 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezů 642/2a, Liberec 2

za účasti: X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2025, č. j. KÚLK 55456/2025-OSŘ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci se společnou žalobou domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odbor stavební a životního prostředí, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5. 5. 2021, č. j. 36374/2021, tak, že žádost žalobců o vydání společného povolení pro stavbu garáže na p. p. č. XA v k. ú. X, obec X se zamítá.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že poté co zdejší krajský soud jeho předchozí rozhodnutí ze dne 20. 1. 2023 zrušil rozsudkem ze dne 11. 9. 2023, č. j. 59 A 16/2023-134, požádal Ministerstvo životního prostředí o potvrzení nebo změnu nesouhlasného závazného stanoviska vydaného Agenturou ochrany a přírody ČR, oddělení Správa chráněné krajinné oblasti Jizerské hory (dále jen „AOPK“) dne 8. 12. 2021, č. j. SR/0930/Li/2018-24, ve smyslu § 44 a § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Vzhledem k tomu, že ministerstvo vydalo dne 13. 12. 2023, pod č. j. MZP/2023/232/728, závazné stanovisko, jímž potvrdilo nesouhlasné stanovisko AOPK ke stavebnímu záměru garáže, žalovaný s odkazem na § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, prvostupňové rozhodnutí o vydání společného povolení na stavební záměr garáže změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a vyslovil, že se žádost žalobců zamítá.
3. Ministerstvo životního prostředí v závazném stanovisku konstatovalo, že stavební záměr na pozemku, který leží ve třetí zóně odstupňované ochrany CHKO Jizerské hory, v okrajové části obce Bedřichov a je pohledově výrazně exponovaný, posuzovalo z hlediska souladu s § 25 zákona o ochraně přírody a krajiny a Výnosem MKI ČR č. 13853/67 o zřízení CHKO Jizerské hory a zásadami ochrany krajinného rázu ve smyslu § 12 uvedeného zákona, rozpracovanými v odborném dokumentu *Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory (Brychtová, 2008)*, v němž byly stanoveny zásady prostorového uspořádání. Dle ministerstva se v okolí nacházejí doplňkové/hospodářské stavby venkovského charakteru a charakter zástavby je zachovalý. Bližší charakteristika staveb typických pro dotčené místo vyplývá např. z příručky pro stavebníky *Typická architektura Krkonoš a Jizerských hor* a informačního materiálu *111 otázek a odpovědí aneb jak se chovat v CHKO a nepoškodit přírodu a krajinu*. Ministerstvo přihlédlo i k zásadám uvedeným v nově schváleném dokumentu *Plán péče o CHKO Jizerské hory 2021 až 2030*. Konstatovalo, že stavba má nadezdívku, komín, velké prosklené plochy a je podsklepená, což neodpovídá její funkci. Poté uvedlo příklady vhodných doplňkových staveb (garáží) v bezprostředním či blízkém v okolí. Jedná se o jednoduché objekty odpovídající půdorysem, sklonem střechy, svými proporcemi a vzhledem pravidlům uvedeným ve zmíněných dokumentech. Žádná z těchto garáží není

podsklepená, nemá nadezdívkou ani velkou prosklenou plochu. Pokud jde o rozměry a hmotu nadzemního objektu, jsou naddimenzované účelu, kterým je parkování jednoho vozidla a prostor pro drobné opravy a uskladnění materiálu. Rozměr stavby je dán šíří 3,74 m, délkou 9,64 m a výškou 5,765 m (včetně suterénu 8,7 m) a je netypickým při porovnání s tradičními doplňkovými stavbami v místě a nezachovává kontext typických venkovských objektů. Poměr šířky, délky a výšky nadzemní části je netypický, vzhledem k malé šířce se jeví výška hřebene jako příliš vysoká, k čemuž přispívá nadezdívka v podkroví o výšce 0,67 m. Podle pravidel výstavby na území CHKO Jizerské hory se pro doplňkové stavby připouští nasazení střechy bez nadezdívky nebo s minimální nadezdívkou, přičemž v daném případě nadezdívka přispívá k vnímání netypické převýšené stavby. Z hlediska tvaru je poměr stran cca 1:2,6, což není typický tvar, u něhož poměr stran nepřekračuje 1:2. Suterén není v souladu s podmínkami výstavby doplňkových staveb. V daném případě jsou rozměry suterénu víceméně méně totožné s 1. NP a jeho umístění vyvolává rozsáhlé technické terénní úpravy, které i prohlubují úroveň současného terénu. Průhledná skleněná centrální část stěny v 1. NP na severovýchodní straně je netypickým prvkem doplňkových staveb, a to pro celou oblast CHKO Jizerské hory. Podle architektonických pravidel, které vyplývají z charakteru původních hospodářských staveb stodol a kůlen, by se doplňkové stavby měly projevat neobytným charakterem, což navržená garáž se skleněnou plochou, byť částečně zakrytou listami v centrální části v šíři 3,7 m, nesplňuje. Ačkoli se v lokalitě nenachází přísně jednotný ráz doplňkových hospodářských staveb, nová zástavba by v souladu se zjištěnými zásadami měla navazovat na tradiční a kvalitní stavby respektující charakter typických venkovských objektů v krajinářsky cenném území. Navržený objekt by měl tomuto určení odpovídat, měl by minimalizovat prvky stírající vizuální projev čistě doplňkového objektu daného účelu. V další části stanoviska se ministerstvo vypořádalo s odlišným posouzením navržené stavby garáže Národním památkovým ústavem (dále jen „NPÚ“) ze dne 1. 4. 2020, č. j. JNPU- 353/26308/2020. Ministerstvo nesouhlasilo s tím, že navržené řešení a půdorys respektuje měřítko, strukturu i charakteristickou formu Bedřichova. Vymezilo se proti připodobnění stavby mačkárně skla. A vyjádřilo se ke stavbám, na jejichž architektonické ztvárnění žalobci poukazovali.

II. Žaloba

4. V úvodu včasné žaloby žalobci upozornili na to, že AOPK nejprve vydala kladné stanovisko, teprve na základě zrušujícího stanoviska Ministerstva životního prostředí vydala zamítavé stanovisko, které bylo zpochybněno soudem v rozsudku č. j. 59 A 16/2023-154. Poté bylo vydáno závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí, které zamítavé stanovisko AOPK potvrdilo.
5. Žalobci namítali, že při vydání tohoto potvrzujícího závazného stanoviska došlo ze strany ministerstva k porušení principu koncentrace řízení. Jestliže AOPK konstatovala, že v lokalitě se nenachází přísně jednotný ráz doplňkových staveb, nemohlo ministerstvo na několika vybraných stavbách garáží dokládat typický charakter těchto staveb a požadovat, aby se nové záměry těmto stavbám podobaly. V opakovaném řízení nelze otáčet původní argumenty a uvádět nové argumenty, a proto ministerstvo nemohlo argumentovat nově objeveným jednotným rázem doplňkových staveb v daném území. Argumentační a názorový nesoulad mezi orgány ochrany přírody a krajiny nemůže jít k tíži žalobců, ministerstvo mělo možnost v předchozím odvolacím řízení změnit původní kladné stanovisko AOPK. Argumentace ministerstva se opírá o rozpor stavebního záměru s nově identifikovanými typickými doplňkovými stavbami v daném území, ovšem tato argumentace neměla být zohledněna. Žalobci se dále dovolávali podoby doplňkových staveb

v nejbližším okolí stavebního záměru, jež ilustrují nesourodé architektonické přístupy, ze strany orgánů ochrany přírody a krajiny dosud akceptované a popírající ministerstvem dokládanou tradiční formu doplňkových staveb. K důkazu žalobci označili fotografie několika staveb v okolí.

6. Podstatou dalšího žalobního bodu je odchýlení se od závazného názoru soudu. Závazné stanovisko se opírá o úvahu, že ztvárnění stavby by mělo odpovídat jejímu účelu. Na komentovaném výčtu staveb garáží následně ministerstvo reklamuje naddimenzovanost stavby, přítomnost sklepa, nadezdívky, prosklené stěny a komínu. Tato argumentace však byla soudem odmítnuta ve vztahu ke stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování. Ministerstvo přesto trvá na tom, že jedinou přípustnou funkcí stavby v ploše Z37 musí být garážování jednoho osobního automobilu. Žalobci trvale odkazují na celkový účel záměru, který ministerstvo ignoruje. Opírá se o jedinou zmínku v odůvodnění ÚP Bedřichov, kde je u plochy Z37 konstatováno, že plocha je vymezena pouze pro garáž. V měřítku územního plánování je přitom nepřipustné regulovat jednotlivé stavby. V průběhu projednání ÚP Bedřichov mohl být účel předmětné zastavitelné plochy Z37 rámcově projednán, výsledkem byla plošná redukce, tím bylo dosaženo umístění doplňkové hospodářské stavby. Kromě plošné redukce se do závazné části ÚP Bedřichov nedostaly žádné další podmínky usměrňující předpokládaný typ stavby, taková regulace by překračovala podrobnost územního plánu dle § 43 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). V rámci zpracování ÚP Bedřichov pak nebylo upřesněno, zda se bude jednat o přízemní garáž s rovnou střechou, garáž s podkrovím pro uskladnění sena či garáž, která kvůli specifické terénní konfiguraci využije základy i pro umístění sklepa. Odmítnutí mačkární skla jako jednoho z více možných typů doplňkových staveb nelze považovat než za spekulativní obranu proti případnému nežádoucímu precedentu v území. Je možná pravdou, že některé historicky postavené mačkární jsou nyní užívány pro rekreaci, to ale není relevantní pro posouzení záměru žalobců. Ten je umístěn v ploše vymezené pro doplňkovou stavbu, plocha má stanovené funkční a prostorové regulativy, které stavební záměr splňuje, jeho účelem není v ploše nepřipustná rekreace. V projektové dokumentaci stavebního záměru jsou otevřeně popsány důvody, proč vedle prostoru pro garážování auta obsahuje i sklep a podkroví. S těmito důvody se ministerstvo nevypořádalo.
7. Další žalobní námitky se týkaly vlastního posouzení souladu stavebního záměru se zásadami výstavby v CHKO Jizerské hory. Žalobci předestřeli vlastní důvody, pro které je stavební záměr v souladu s požadavky odborného podkladu *Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory (Brychtová, 2008)*. V kontextu toho jsou žalobci dokládané stavby v blízkém okolí v rozporu s tím, co je v závazném stanovisku ministerstva vyžadováno. Pokud jde o požadavky na str. 48 publikace *Typická architektura Krkonoš a Jizerských hor (KR NAP, 2010)*, byly naplněny a posuzovaný záměr nepůsobí dojmem miniatury chalupy. Byly pomínuty požadavky následující na str. 49, kde jsou jako jeden z typů doplňkových staveb zmíněny mačkární, na které architektonické řešení záměru odkazuje. Ve vztahu k citaci požadavků uvedených v odborném podkladu *111 otázek a odpovědí aneb jak se chovat v CHKO a nepoškodit přírodu a krajinu*, žalobci namítali, že byl citován nekorektně, jde spíše o popularizační příručku, jež je pouze hrubým východiskem. I tak stavební záměr většinu citovaných znaků splňuje. Konkrétně má sedlovou střechu, u které je dodržen sklon 45°, i obdélníkový půdorys s půdorysem stran 2,6:1 namísto poměru 2:1. Zda může být tato odchylka důvodem pro zamítnutí povolení záměru v kontextu argumentace žalobců, je nutno ponechat na uvážení soudu. Základní znaky staveb v CHKO Jizerské hory vyjmenované v předmětné publikaci, které nejsou ve stanovisku pravděpodobně z

taktických důvodů zmíněny, posuzovaný záměr dodržuje. Konkrétně jde o hřeben stavby rovnoběžně s vrstevnicemi, suterén pouze vyrovnávající terén, podlažnost stavby 1. NP a podkroví a zmíněná sedlová střecha. Citace podkladu *Plány péče CHKO Jizerské hory* pak odkazují na obecně popsané základní znaky staveb jako je typická orientace objektů, výšková hladina, tradiční barvy fasády a střešní krytiny, minimalizovat zásahy do terénu, měřítko, tvar, sklon střechy apod. K souladu stavebního záměru s těmito znaky se již žalobci vyjádřili.

8. Zásadním východiskem závazného stanoviska bylo, že stavba garáže nemůže odkazovat na stavby tradičních mačkáren, neboť architektonické řešení stavby garáže by mělo vycházet z tradičních staveb s obdobným účelem, tedy především ze stavby typu kolna. Od tohoto východiska se odvíjí následná argumentace poukazující na všechny znaky posuzovaného záměru, které se odchyľují od klasické stavby garáže pro jeden osobní automobil umístěné na rovném terénu. V tomto ohledu je celé vypořádání stanoviska NPÚ nutné považovat za vadné. Ministerstvo se nevypořádalo se specifickým účelem posuzovaného záměru, který je v dokumentaci jasně deklarován. Nevypořádalo se specifickými prostorovými a terénními podmínkami, na které bylo opakovaně poukazováno. Žalobci trvali na tom, že posouzení stavebního záměru ze strany NPÚ je relevantním podkladem a plně na něj odkázali. Nesouhlasili s tím, že byla opětovně zpochybňována existence sklepa, suterén je nutností danou terénem. K zpochybněnému poměru půdorysných stran žalobci již vysvětlili, že stavba je protáhlejší z důvodu konfigurace terénu, kdy bylo potřeba prostor pro dílnu umístit u kratší stěny stavby. Štíhlost stavby vede k tomu, že není třeba provádět tak razantní terénní úpravy na prudce klesajícím terénu. Ke zpochybnění nadezdívky pod podkrovím o výšce 0,67 m žalobci uvedli, že ji vysvětlili referencí na tvarové řešení mačkáren a potřebou mít podkroví pochozí z důvodu využití pro uskladnění sena, k čemuž se závazné stanovisko nevyjádřilo.
9. Z uvedených důvodů žalobci navrhovali, aby soud napadené rozhodnutí i závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobcům náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, odůvodnění závazného stanoviska AOPK i Ministerstva životního prostředí. Ze strany ministerstva nedošlo k porušení principu koncentrace řízení. Pokud soud shledal v přechozím řízení závazné stanovisko AOPK nedostatečným z hlediska odůvodnění, dotčený orgán musel závěry lépe odůvodnit, což učinil. Žalobci zmiňované stavby, které mají představovat větší negativní zásah do chráněných veřejných zájmů, nejsou pro posuzovaný případ relevantní. Ani předchozí nezákonná správní praxe, natož jednotlivý excés, nemůže založit nárok žadatelů, aby v jejich případě bylo rozhodováno obdobně a zákon byl opět porušen. Žalovaný konkrétně odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2021, č. j. 6 As 209/2021-37.
11. K námitce odchýlení se od závazných závěrů soudu žalovaný uvedl, že žalobci jeho závěry dezinterpretují. Přestože dotčený orgán územního plánování nadále nesouhlasí se závěrem soudu, že stavba je garáž, bylo vydáno potvrzující závazné stanovisko. Tím byla ale vyřešena pouze otázka, že stavbu je třeba považovat za garáž z hlediska posuzování jejího souladu s územním plánem. Z hlediska souladu stavby se zájmy na ochraně životního prostředí rozsudek neříkal nic ohledně podoby garáže a jejího souladu s veřejnými zájmy na úseku

ochrany životního prostředí. Ministerstvo životního prostředí v souladu s požadavky soudu závazné stanovisko doplnilo o srovnání s typickými rozměry tradičních doplňkových staveb. Vlastní posouzení záměru s veřejnými zájmy na úseku ochrany životního prostředí náleží dotčenému orgánu, nikoli žalobcům. Dotčený orgán záměr posoudil a svůj opačný závěr řádně odůvodnil. Není úkolem správních orgánů vyvracet posouzení vypracované účastníkem, ale odůvodnit vlastní závěry, což se stalo.

12. Z uvedených důvodů žalovaný navrhol, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny

13. Ministerstvo životního prostředí jako dotčený orgán na úseku ochrany přírody a krajiny, na jehož potvrzujícím závazném stanovisku bylo postaveno napadené rozhodnutí, k žalobním námitkám uvedlo, že tvrzení, která žalobce napadá jako rozporná, se takto nejeví. Ačkoliv se v lokalitě nenachází přísně jednotný řád doplňkových staveb, jsou převážně tyto stavby ve vzájemném souladu, neboť jejich celkový výraz (řád) respektuje většinu znaků charakteru zástavby. Charakter zástavby lze v místě pokládat za dobře zachovaný. Značné spektrum doplňkových a hospodářských staveb v lokalitě neznamená, že charakter zástavby není i přes některé pozměněné a atypické objekty v této části dobře zachován, neboť tyto stavby si dominantně zachovávají jednotlivé znaky charakteru zástavby ve smyslu doplňkových staveb.
14. Dále se ministerstvo vyjadřovalo k jednotlivým žalobci předloženým fotografiím. Uvedlo důvody, pro které je nelze považovat ze relevantní obdobné případy, ze kterých by bylo možné činit závěry pro řízení ve věci žalobců.
15. K námitce, že se v závazném stanovisku dopustilo stejné argumentační chyby, jaké se dopustil orgán územního plánování, tj. že jedinou přípustnou stavbou v lokalitě Z37 musí být pouze garáž pro jeden osobní automobil, ministerstvo uvedlo, že žalobci předložená argumentace vychází z rozsudku krajského soudu sp. zn. 59 A 20/2022, který se zabýval přezkumem závazného stanoviska na úseku územního plánování, tj. jedná se zde o jiný předmět a rozsah relevantní správní úvahy. Soudním přezkumem závazného stanoviska vydaného pro předmětný záměr na úseku zákona o ochraně přírody a krajiny se zabýval rozsudek krajského soudu ze dne 11. 9. 2023, č. j. 59 A 16/2023-154, a jím vytknuté vady byly ministerstvem odstraněny v napadeném závazném stanovisku. Argument je tak zavádějící a nedůvodný.
16. K tvrzení, že záměr je v souladu s téměř všemi požadavky zakotvenými v relevantních koncepčních dokumentech, ministerstvo konstatovalo, že argumentace ministerstva a AOPK uvádí prvky neodpovídající tradičnímu řešení jakými jsou měřítko a hmota, spojení se suterénem, tvar, proporce a materiálové řešení. Nelze tvrdit, že je záměr v souladu „takřka se všemi požadavky“, a souladem pouze s některými zásadami opomenout nesoulad s dalšími zásadami. Co se týče terénních úprav, ministerstvo argumentovalo tím, že záměr není podřízen původní modelaci terénu. Suterén záměru není navržen pouze pro vyrovnání terénu, jeho užitná plocha sice odpovídá půdorysu 1. NP, ale navržená podoba suterénu, resp. i objektu samého a jeho umístění vyvolává rozsáhlé technické terénní úpravy. V žalobě bylo uvedeno, že záměr dodržuje i požadavek, aby u nových objektů byl zachován řád typických objektů, hmotové a půdorysné uspořádání, tj. jedno nadzemní podlaží a podkroví. Záměr však počítá se stavbou podzemního, nadzemního a výrazně zvýšeného podkroví. Vzhledem k malé šířce 3,74 m se jeví výška hřebene 5,765 m jako příliš vysoká. K tomuto

projevu přispívá také nadezdívka v podkroví o výšce 0,67 m. Podle pravidel výstavby na území CHKO Jizerské hory se pro doplňkové stavby připouští nasazení střechy bez nadezdívky nebo s minimální nadezdívkou. Nadezdívka tak přispívá k vnímání netypické převýšené stavby.

17. Ministerstvo pak setrvalo na závěrech, v nichž reagovalo na posudek NPÚ.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řádu správní (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

19. V projednávané věci je předmětem soudního přezkumu v pořadí již třetí rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5. 5. 2021 tak, že žádost žalobců o společné povolení pro stavbu garáže žalovaný zamítl.

20. O vydání společného povolení stavebního záměru garáže na pozemku p. č. XA v k. ú. X žalobci požádali již dne 16. 12. 2020. Podle žádosti šlo o stavbu garáže se sklepem, účelem užívání stavby mělo být „*garáž pro automobil k objektu č. ev. X v X a sklad*“. Dle Souhrnné technické zprávy předložené projektové dokumentace, části B.2.1, pro stavbu s názvem „*Garáž se sklepem*“, se má jednat o novou stavbu, účel užívání stavby byl uveden jako „*Garáž pro parkování auta. Půda pro uskladnění zemědělských produktů. Sklep pro uskladnění nářadí*“. Umístění stavebního záměru a jeho konkrétní podoba vyplývají z předložené projektové dokumentace.

21. V řízení byla nejprve vydána souhlasná závazná stanoviska orgánu územního plánování ze dne 9. 12. 2020 a AOPK ze dne 1. 7. 2020. Stavební úřad měl veškeré zákonné podmínky § 94p stavebního zákona za splněné a dne 5. 5. 2021 vydal žalobcům společné povolení na stavbu garáže.

22. Proti společnému povolení se někteří účastníci společného řízení odvolali. Jejich výhradám se žalobci bránili, argumentovali úpravou architektonického řešení stavby, aby vyhovovala pochybnostem Ministerstva životního prostředí, odkázali na kapitolu B.2.2. Souhrnné technické zprávy a doplněný posudek NPÚ. V odvolacím řízení nadřízený orgán územního plánování změnil závazné stanovisko dotčeného orgánu a dne 18. 10. 2021 vydal nesouhlasné závazné stanovisko. Dále bylo rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 9. 2021 ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno souhlasné stanovisko AOPK pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2022 vzhledem k nesouhlasnému stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování společné povolení změnil a žádost žalobců o jeho vydání zamítl. V době vydání tohoto rozhodnutí neměl k dispozici nové stanovisko AOPK ze dne 8. 12. 2021, které bylo nesouhlasné.

23. Rozsudkem ze dne 26. 9. 2022, č. j. 59 A 20/2022-73, zdejší soud rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2022 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaného zavázal tak, že na posuzovaný stavební záměr je nutno nahlížet jako na garáž, nikoli jako na smíšený objekt, který neslouží bezprostředně k zajištění hlavního využití vymezené plochy Z37 dle ÚP Bedřichov. Proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, kterou později NSS zamítl rozsudkem ze dne 31. 1. 2024, č. j. 8 As 226/2022-36. NSS

aproboval závěr krajského soudu, že primárním účelem stavebního záměru je parkování vozidla, doplňující účely (využití sklepa a prostoru vzniklého nad garáží z důvodu použití sedlové střechy) na posouzení stavby jako garáže nic nemění.

24. V dalším řízení si žalovaný vyžádal nové přezkumné závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování. Závazným stanoviskem ze dne 14. 11. 2022 nadřízený orgán územního plánování opětovně změnil souhlasné závazné stanovisko ze dne 9. 12. 2020 a vyslovil, že stavební záměr garáže je z hlediska souladu s ÚP Bedřichov, potažmo souladu s cíli a úkoly územního plánování nepřípustný. Dále měl žalovaný k dispozici nesouhlasné stanovisko AOPK ze dne 8. 12. 2021. Vzhledem k obsahu těchto dvou nesouhlasných závazných stanovisek žalovaný v pořadí druhým rozhodnutím ze dne 20. 1. 2023 změnil prvostupňové společné povolení stavebního záměru tak, že žádost žalobců o společné povolení stavby zamítl.
25. Toto rozhodnutí bylo k žalobě žalobců opětovně zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2023, č. j. 59 A 16/2023-134. Důvodem byla nezákonnost spočívající v nerespektování předchozího závazného názoru soudu, že posuzovaná stavba je svým účelem garáží, v změnovém nesouhlasném závazném stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování. Dále soud konstatoval, že nesouhlasné závazné stanovisko AOPK ze dne 8. 12. 2021 je nepřezkoumatelné, neboť mj. nereaguje na rozdílné závěry NPÚ. Žalovaného zavázal tak, že se znovu obrátí na nadřízený orgán územního plánování s požadavkem na vydání nového přezkumného závazného stanoviska, v němž bude znovu posouzen stavební záměr, který je svým účelem garáží, z hlediska souladu s ÚP Bedřichov. A dále žalovanému uložil, aby se obrátil na Ministerstvo životního prostředí jako na nadřízený orgán na úseku ochrany přírody a krajiny, aby odstranilo nedostatky závazného stanoviska AOPK ze dne 8. 12. 2021 a aby po novém posouzení věci stanovisko potvrdilo nebo změnilo.
26. V dalším průběhu odvolacího řízení bylo vydáno závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 6. 11. 2023, kterým bylo s ohledem na závazný právní názor soudu potvrzeno původní kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 9. 12. 2020. Závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 13. 12. 2023, č. j. MZP/2023/232/728, bylo potvrzeno závazné stanovisko AOPK ze dne 8. 12. 2021, jímž stavebnímu záměru nebyl udělen souhlas. Na základě závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu žalovaný změnil prvostupňové společné povolení a žádost žalobců o vydání společné povolení stavby garáže zamítl.
27. Podstatou žaloby je nesouhlas žalobců se závěry závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 13. 12. 2023. Toto závazné stanovisko obsahuje přezkum závěrů stanoviska AOPK ze dne 8. 12. 2021 a posouzení souladu povolovaného stavebního záměru garáže s veřejnými zájmy na ochraně přírody a krajiny ve smyslu § 12 odst. 2 a § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy i z pohledu zásahu stavebního záměru do krajinného rázu CHKO Jizerské hory (v podrobnostech viz body 39. až 46. rozsudku č. j. 59 A 16/2023-154).
28. Pro posouzení věci je rozhodná právní úprava a judikatura týkající se závazných stanovisek a přezkumu správních rozhodnutí, která z nich vycházejí.
29. Podle § 149 odst. 1 správního řádu, *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*

30. Podle § 149 odst. 6 správního řádu, *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*
31. Podle § 149 odst. 7 věty první správního řádu, *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*
32. Závazné stanovisko, které bylo podkladem napadeného správního rozhodnutí, je možné v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat v rámci přezkumu finálního správního rozhodnutí, jehož bylo stanovisko závazným podkladem. Tato možnost je zachována také po novelizaci ustanovení § 65 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s. zákonem č. 314/2025 Sb. S účinností od 1. 1. 2026 pak soud, shledá-li žalobní námitku směřující do podkladového závazného stanoviska důvodnou, zruší přezkoumávané závazné stanovisko samostatným výrokem pro nezákonnost. Pro úplnost soud dodává, že tedy již neplatí závěry dosavadní judikatury správních soudů, podle které se soud s vadou, resp. nezákonností závazného stanoviska vypořádá pouze v odůvodnění svého rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83) a závazné stanovisko se stane právně neúčinným (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016-44).
33. K přezkumu závazných stanovisek v intencích § 75 odst. 2 s. ř. s. se soud vyjádřil již ve svém předchozím rozsudku č. j. 59 A 16/2023-134. Znovu zdůrazňuje, že věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska není možný (např. rozsudky NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38; ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49; ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39). Věcné posouzení odborné otázky zásadně náleží dotčenému orgánu disponujícímu odbornými znalostmi. V projednávaném případě Ministerstvu životního prostředí jako nadřízenému dotčenému orgánu AOPK, jež byla k vydání závazného stanoviska příslušná dle § 78 odst. 3 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2021. Při přezkumu závazných stanovisek se soud musí, aniž by závazné stanovisko hodnotil po odborné stránce (k tomu nemá odborné znalosti – viz shora označená judikatura), zabývat zejména tím, zda stanovisko spočívá na úplných podkladech a má v nich oporu, zda dotčené orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení. Na obsah závazného stanoviska jsou kladeny vysoké nároky, pro jeho obsah, formu a náležitosti se podle § 154 správního řádu přiměřeně užijí § 67 a § 68 správního řádu upravující náležitosti rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2011, č. j. 9 As 21/2009-150, publ. ve Sb. NSS 2381/2011). Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska má zpravidla za následek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, pro které bylo stanovisko závazným podkladem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publ. ve Sb. NSS 3018/2014).
34. Žalobní námitku, že ze strany ministerstva došlo k porušení principu koncentrace řízení, neshledal soud důvodnou. Ministerstvo v závazném stanovisku nejprve citovalo závěry zrušujícího rozsudku soudu č. j. 59 A 16/2023-154, v němž byly konkretizovány nedostatky přezkoumávaného závazného stanoviska AOPK. Vytýkal-li soud AOPK, že některé skutečnosti byly zjištěny nebo uvedeny nedostatečně, je logické a správné, že ministerstvo tyto skutečnosti doplnilo a závěry podrobněji odůvodnilo. Je v pořádku, že uvedlo i nové argumenty, které soud v závazném stanovisku AOPK postrádal, a to především pokud jde o bližší charakteristiku zejména doplňkových hospodářských staveb, včetně měřítka a proporcí.

35. Soud připomíná, že pojem krajinný ráz je typickým příkladem neurčitého právního pojmu, ohledně kterého je v § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny stanoveno interpretační vodítko v podobě příkladného výčtu jeho charakteristických znaků, tzn. přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, i uvedení jeho konkrétních prvků, pomocí příkazu k zachování tzv. významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonického měřítka a vztahů v krajině (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 86/2014-49). Pro hodnocení zásahu do krajinného rázu je správní orgán v první řadě povinen shromáždit dostatek podkladů k zodpovězení otázky, co se v daném konkrétním případě rozumí *přírodní, kulturní a historickou charakteristikou určitého místa*, jaké *významné krajinné prvky*, *zvláště chráněná území*, *kulturní dominanty* se v rozhodném místě nacházejí, jak se v krajině projevuje *harmonické měřítko* a čím se vyznačují *vztahy v krajině*. Následně se bude zabývat tím, jak a do jaké míry tyto významné krajinné prvky, zvláště chráněná území, kulturní dominanty krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině budou negativně dotčeny umístěním zamýšleného záměru (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2025, č. j. 16 A 4/2024-68).
36. Nastíněným způsobem ministerstvo postupovalo, když se nejprve věnovalo charakteristice lokality, v níž se pozemek p. č. XA pro posuzovaný stavební záměr nachází (viz str. 4 až 7 závazného stanoviska), a následně přiblížilo charakter staveb typických pro lokalitu. Na rozdíl od žalobců považuje soud za plně relevantní argumentaci ministerstva ohledně doplňkových staveb shodného účelu, tvořících venkovský ráz daného místa, jak byla vymezena odbornými veřejně dostupnými materiály, které se typickou architekturou CHKO Jizerské hory zabývají. Závěr, že charakter zástavby je i přes některé pozměněné a atypické objekty v této části vymezeného krajinného prostoru dobře zachovaný a je součástí dochované kulturní a historické charakteristiky místa a jeho estetické hodnoty, koresponduje zjištění, že dle výkresu č. 2 *Preventivního hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory* je lokalita začleněna do pásma ochrany krajinného rázu A – krajina kulturní: pásmo velmi přísné ochrany krajinného rázu.
37. Není na soudu, aby na základě podoby žalobci specifikovaných jednotlivých staveb přezkoumával shora uvedené odborné hodnocení zachovalosti charakteru zástavby ve vymezené lokalitě. Ostatně ministerstvo připustilo, že v lokalitě se některé pozměněné a atypické objekty nacházejí. To nutně neznamená, že celkový charakter zástavby není v dané části dobře zachován. Na příkladech doplňkových staveb (garáží) pak ministerstvo demonstrovalo, jaký charakter staveb tohoto typu odpovídá pravidlům a podmínkám ochrany plynoucím z koncepčních i odborných dokumentů. Soud souhlasí s žalovaným, že ani případná existence dalších staveb, které nemají znaky charakteristické pro typickou architekturu dotčené lokality, nemůže být důvodem pro případné povolení stavebního záměru, který by negativní zásah do krajinného rázu představoval (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2008, č. j. 7 Ca 219/2007-58, Sb. NSS č. 2108/2010; či NSS ze dne 21. 10. 2021, č. j. 6 As 209/2021-37). Vzhledem k uvedenému považoval soud za nadbytečné provádět dokazování fotografiemi jednotlivých staveb, které žalobce označili a snažili se jimi doložit, že v okolí stavebního pozemku se nacházejí nesourodé architektonické přístupy, jež byly v minulosti akceptovány.
38. Ve shodě s žalovaným i nadřízeným dotčeným orgánem má soud za to, že žalobci v obsáhlé argumentaci, v níž namítají odchýlení se od závěrů zrušujících rozsudků, závěry soudu

dezinterpretují. Pokud se zdejší soud v předchozích rozsudcích zabýval rozměry navrhované stavby garáže, využitím suterénu a prostoru pod sedlovou střechou, jejím architektonickým ztvárněním a poměrem podlahové plochy ke garážování automobilu vůči plochám k jinému užívání (viz zejména bod 29. rozsudku č. j. 59 A 20/2022-73), činil tak výhradně ve vztahu k posouzení stavby jako svým účelem garáže, a tedy stavby souladné s podmínkami stanovenými ÚP Bedřichov pro plochu Z37. Takto bylo soudem pouze závazně vysloveno, že stavbu je třeba považovat za garáž z hlediska posuzování jejího souladu s územním plánem. Posouzení zásahu stavebního záměru do veřejných zájmů na úseku ochrany přírody a krajiny, včetně zásahu do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, nebylo ze strany soudu konečné. V rozsudku č. j. 59 A 16/2023-154 soud konstatoval toliko nepřezkoumatelnost závazného stanoviska AOPK a po žalovaném požadoval, aby v dalším řízení jeho vady odstranil vyžádáním závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu. K otázce, zda svým povinnostem ministerstvo dostalo a potvrzující závazné stanovisko splňuje požadavky formulované shora citovanou judikaturou, se soud vysloví následně.

39. Lze dodat, že ÚP Bedřichov ve vztahu k ploše Z37 skutečně neobsahuje další podmínky usměrňující předpokládaný typ stavby – garáže (dle části C.2 odůvodnění ÚP Bedřichov – viz bod 26. rozsudku č. j. 59 A 202/2022-73) – zde umísťované (viz bod 28. rozsudku). To ale neznamena, že jednotlivé architektonické prvky povolované stavby garáže (tj. zasazení do terénu, rozměry, tvar, měřítko, hmota, proporce, materiálové a barevné řešení apod.) nemohou být hodnoceny v rámci posouzení toho, jak a do jaké míry budou umístěním zamýšleného stavebního záměru negativně dotčeny významné krajinné prvky, zvláště chráněná území, kulturní dominanty krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině v intencích příslušných ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny.
40. V dalších pasážích žaloby byly předestřeny důvody, pro které mají žalobci stavební záměr garáže za souladný se zásadami výstavby v CHKO Jizerské hory a pro které se ministerstvo nesprávně vypořádalo s hodnocením záměru ze strany NPÚ. K této argumentaci považuje soud za nutné znovu upozornit na rozsah soudního přezkumu závazných stanovisek. Věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska zásadně není možný. Soud nemá odborné znalosti k tomu, aby v posuzovaném případě sám hodnotil, zda např. byly či nebyly terénní úpravy vyvolané umístěním stavby garáže s navrženým suterénem dostatečně podřízeny modelaci terénu a jaký vliv to má na krajinný ráz v pohledově exponovaném místě dané lokality, nebo zda poměr půdorysných stran 2,6:1 oproti typickému poměru 2:1 může či nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti o společné povolení stavby garáže. Přezkumná činnost soudu spočívá v hodnocení, zda závazné stanovisko ministerstva spočívá na úplných podkladech a má v nich oporu, zda bylo přihlédnuto ke všem rozhodným skutečnostem a výhradám žalobců, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení.
41. Soud dospěl k závěru, že shora uvedeným požadavkům závazné stanovisko ministerstva vyhovuje. Ministerstvo se soustředilo na popis stavebního záměru dle předložené projektové dokumentace stavby, vzalo v úvahu veškeré rozhodné skutečnosti z ní plynoucí, včetně architektonického ztvárnění a umístění stavby v terénu a potřebných terénních úprav. Nelze mu vytýkat, že při hodnocení souladu se zásadami plynoucími ze zákona o ochraně přírody a krajiny, Výnosu MKI ČR č. 13853/67 o zřízení CHKO Jizerské hory a rozvedenými v relevantních koncepčních dokumentech (*Plán péče o CHKO Jizerské hory, Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory*) vzalo v úvahu deklarovaný účel stavby, která

je garáží. Ministerstvo napravilo deficity závazného stanoviska AOPK, když na podkladě konkrétně uvedených odborných podkladů popsal bližší charakteristiku staveb typických pro dotčenou lokalitu CHKO Jizerské hory a zabývalo se požadavky na novostavby doplňkových staveb, kterou bezesporu stavební záměr garáže je. Soud nemá za to, že by při této odborné činnosti ministerstvo použilo a vykládalo odborné podklady účelově, nekorektně či nelogicky. Následně na příkladech vhodných doplňkových staveb, jež splňují požadavky na jednoduchost objektu, odpovídající půdorys, sklon střechy, proporce a celkový vzhled doplňkové/hospodářské stavby venkovského charakteru, hodnotilo prvky stavebního záměru, které se od popsaného stylu odchylují. Podrobná argumentace ministerstva na str. 8 závazného stanoviska je logická a vychází z předchozího přiblížení zásad ochrany krajinného rázu CHKO Jizerské hory a bližší charakteristiky typických doplňkových staveb venkovského charakteru, jenž má být zachován. A ačkoliv žalobci v žalobě uvádějí některé požadavky, se kterými je stavební záměr v souladu (např. nerozšiřování zástavby do volné krajiny, tmavá střešní krytina, orientace hřebene a okapové stěny, sklon sedlové střechy), neznamená to, že lze opomenout nesoulad stavby s dalšími zásadami a požadavky a rezignovat proto na ochranu relevantních veřejných zájmů.

42. Je třeba vyzdvihnout, že ministerstvo svůj závěr o tom, že jde o nevyhovující naddimenzovaný stavební záměr, neopřelo o izolované hodnocení pouze některého z dílčích prvků stavby. Přesvědčivě uvedlo, že rozměr stavby (šíře 3,74 m, délka 9,64 m a výška 5,765 m včetně suterénu 8,7 m) není typickým při porovnání s ostatními tradičními doplňkovými stavbami v místě a nezachovává kontext typických venkovských objektů. Zabývalo se poměrem šířky, délky a výšky nadzemní části, v rámci toho hodnotilo netypickou nadezdívku v podkroví o výšce 0,67 m, a konstatovalo, že se z hlediska celkové výšky, k níž přispívá suterén, ale také z hlediska netypického poměru stran cca 1:2,6 m, jde o netypickou převýšenou, protáhlou stavbu. Pokud jde o hodnocení suterénu, i zde přihlédlo k tomu, že se nejedná o prvek pro doplňkové stavby typický, ale především kriticky zhodnotilo, že jeho rozměry a umístění znamenají rozsáhlé technické terénní úpravy, jež prohlubují úroveň současného terénu. Přihlédlo i k tomu, že k naplnění požadavku na neobytný charakter stavby, kterým by se doplňkové stavby na území CHKO Jizerské hory měly projevovat, nepřispívá průhledná skleněná centrální část stěny v 1. NP na severovýchodní straně, byť částečně zakrytá lištami v centrální části.
43. V další části stanoviska se ministerstvo řádně a podrobně vypořádalo s odlišným posouzením navržené stavby garáže Národním památkovým ústavem (dále jen „NPÚ“) ze dne 1. 4. 2020, č. j. JNPU- 353/26308/2020. Znovu bylo podrobně vysvětleno, že stavební záměr počítá se stavbou jak podzemního, nadzemního, tak výrazně zvýšeného podkroví, a proto vzhledem k malé šířce 3,74 m se jeví výška hřebene 5,765 m jako příliš vysoká, přičemž k vnímání stavby jako netypicky převýšené přispívá také nadezdívka v podkroví o výšce 0,67 m. Pro doplňkové stavby se přitom připouští nasazení střechy bez nadezdívky nebo s minimální nadezdívkou. Znovu se ministerstvo zabývalo podobou suterénu v ploše odpovídající půdorysu 1.NP, která ale vyvolá rozsáhlé technické terénní úpravy a potřebu rozměrných opěrných zdí, proto nelze hovořit o plynulém napojení do terénu. V rámci tohoto hodnocení bylo reagováno na námítky žalobců a byla přesvědčivě vyvrácena rovněž argumentace, že stavba garáže vhodně odkazuje na stavby tradičních mačkáren. Ministerstvo vysvětlilo, že garáže jsou novodobým prvkem a jsou akceptovány v případě architektonického řešení vycházejícího z tradičních staveb s podobným účelem. Uvedlo, že jejich účelu spíše odpovídá podoba stodoly či kolny, neboť se jedná o drobnější stavbu. Připustilo, že mačkárna skla je typickým objektem pro Jizerské hory, ale svým účelem se

podstatně liší a více se podobá obytným objektům. Poté odkázalo na odborné podklady, kde se u doplňkových staveb uvádí, že je nevhodné napodobovat obytný dům např. osazováním neúměrně velkých oken nebo složitě skládaným štítem. Tomu odpovídá závěr ministerstva, že vzhledem k účelu garáže je nežádoucí osazování neúměrně velkých oken, a proto je skleněná plocha v severovýchodní fasádě garáže o rozměrech 3,72 x 2,96 m nepřijatelná. Hodnotilo, že negativní projev velké skleněné plochy se sice snaží mírnit laťový rošt, ale opět vysvětlilo, že toto řešení je spojeno s uplatňováním dalších netypických prvků pro doplňkové stavby, jakým je tmavý odstín skla. Právě volbou netypických prvků v pásmu nejprísnejší ochrany krajinného rázu se podle ministerstva navržená garáž stává z hlediska ochrany krajinného rázu objektem nepřijatelným. Následně dostatečně vyvrátilo hodnocení NPÚ, že navržené řešení je barevně a tvarově jednodušším řešením fasády. Vysvětlilo, že jednodušším řešením je celoplošné bednění, ale v daném případě je fasáda překryta laťovým roštem za účelem potlačení negativního působení velkoplošného prosklení, což se daří jen z určité vzdálenosti a úhlu, z jiné vzdálenosti a úhlu nelze popřít viditelnost netypické velké skleněné plochy s tmavým sklem. Ministerstvo poté reagovalo i na námitky, že v sousedství se nacházejí netypické objekty, zabývalo se odlišnostmi konkrétních staveb (staveb garáží u č. p. XB a XC, nástavbě garáže u č. p. XD, apartmány ev. č., XE či č. p. XF), na něž žalobci poukazovali, porovnávalo je s podobou posuzovaného stavebního záměru garáže, resp. umístěním v jiné lokalitě, a vyvrátilo tak argumentaci žalobců. Vysvětlení, že je třeba, aby novostavby navázaly na kvalitně řešené okolní stavby a že přítomnost netypických staveb v okolí nemůže být důvodem k rezignaci na požadavky na ochranu krajinného rázu, je logické a rovněž odpovídá již dříve zmíněné judikatuře (např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2008, č. j. 7 Ca 219/2007-58, Sb. NSS č. 2108/2010; či NSS ze dne 21. 10. 2021, č. j. 6 As 209/2021-37).

44. Žalobní námitky směřující vůči závaznému stanovisku Ministerstva životního prostředí ze dne 13. 2. 2023 neshledal soud opodstatněnými. Žalovaný tedy postupoval v souladu s § 149 odst. 6 správního řádu, pokud z důvodu vydání nesouhlasného stanoviska AOPK, jež bylo nadřízeným dotčeným orgánem potvrzeno, prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu změnil a žádost žalobců o vydání společného povolení stavby garáže zamítl.

VI. Závěr a náklady řízení

45. Na základě shora uvedené argumentace neshledal soud žalobu důvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. O žalobě soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobci s takovým postupem soudu výslovně souhlasili, žalovaný pak ve stanovené lhůtě s projednáním věci bez jednání nevyslovil nesouhlas.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
48. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
49. Protože osobě zúčastněné na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 věta druhá a třetí s. ř. s., že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. června 2026.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu